

Đề bài

Em hãy tả
con đường
quen thuộc
từ nhà đến
trường.

Bài làm

Đã sáu giờ ba mươi rồi, em khép vội cánh cổng, cùng Hoa rảo bước trên con đường đến trường, chỉ lo trễ giờ học. Cả hai đều cố vượt lên trước những người đi đường, không dám nhỡ như các lần trước.

– Sáng nay, Hoa làm gì mà đến trễ vậy?

– Trước lúc đi làm, mẹ bảo mình cho heo ăn rồi hãy đi học. Nồi cám nóng quá phải ngồi chờ cho nó nguội. Đổ cho heo ăn là mình tắt tả đi ngay. Nóng cả ruột!

Biết Hoa đi muộn vì một lí do hết sức chính đáng, em không nỡ trách Hoa, trái lại càng thương bạn hơn. Đã bốn năm rồi, em và Hoa cùng học một lớp, cùng sánh vai nhau trên con đường quen thuộc này ngày hai lượt đi, về. Con đường đã in không biết bao nhiêu dấu chân của hai đứa. Có lần Hoa nói với em: “Minh có thể nhắm mắt đi một mạch từ nhà đến trường mà không hề vấp ngã đấy”. Em vội nói ngay: “Minh cũng vậy. Hoa biết không? Cả ba chúng mình đều là bạn thân của nhau. Minh hiểu Hoa cũng như Hoa hiểu con đường và ngược lại. Phải không nào?”.

Con đường là biểu tượng của quê hương, là sợi dây gắn bó tình cảm của mọi người trong tình làng nghĩa xóm. Nhà thơ Đỗ Trung Quân thật có lí khi nói rằng: “Quê hương là đường đi học”. Vâng! Quả đúng như vậy. Con đường rợp lá me bay này dù chưa phải là con đường nhựa thẳng tắp láng bóng như các con đường ở thị thành. Nó chỉ là con đường đá đất đỏ bình thường như mọi con đường khác ở các làng quê. Đối với chúng em, nó là quê hương, gần gũi và thân thiết biết chừng nào! Chẳng có ngày nào, lũ chúng em không đặt những bước chân nhỏ xinh của mình lên mặt đường đầy những ổ gà, sóng trâu của nó. Mặt đường chỗ nào phẳng lì như mặt sân phơi, chỗ nào mấp mô uốn lượn như sóng nước mặt hồ những lúc gió nhẹ, chỗ nào đá to, đá nhỏ em đều thuộc như lòng bàn tay. Bởi vậy mà con đường trở thành một người bạn đáng yêu nhất của chúng em.

Con đường này là trục lộ giao thông chính của liên xã. Đoạn dẫn chúng em đến trường lại nằm ở khu trung tâm nên thường tấp nập xe cộ và người qua lại. Hai bên đường những cây me tây lâu đời tỏa bóng xuống lòng đường mát rượi. Hàng cột điện cao thế như những cột chống trời, đem ánh sáng văn minh về cho các làng xã trong vùng. Những nhà lá, nhà tôn, nhà gạch và cả những nhà lầu xen kẽ nhau, chạy dài hai bên trục lộ. Đây đó những tiệm tạp hóa, uốn tóc, quán karaoke, quán giải khát, cà phê... mọc lên với những bảng hiệu đủ màu trông như những dãy phố ở thị thành. Khung cảnh buổi sáng mai trên đoạn đường này thật đông vui. Thịnh thoảng xe ô tô chở khách, chở hàng lăn vộn trên đường, bốc lên những đám bụi dày đặc. Khách đi đường phải nép vào những góc me già chờ tan bụi.

Sắp tới, trong chương trình phát triển nông thôn, nghe nói trục lộ liên xã này sẽ được sửa sang tôn tạo lại. Đường sẽ được tráng nhựa trong nay mai. Ôi! Con đường thân yêu của chúng em rồi đây sẽ đẹp hơn, sẽ không còn những ổ voi, ổ gà mấp mô như bây giờ. Nắng, mưa, gió, bão sẽ không còn “cơ hội” cản bước chúng em đến trường được nữa.

Tương lai rực rỡ đang đến với con đường và với cả chúng em trong một niềm tin và hi vọng vào cuộc sống mới: “Trống đã điểm, tạm biệt con đường, chúng mình vào học nhé!”.